

Микола ШАБАЛА:

«У мене велика наукова родина!»

За його плечима 70 років, а пролетіли вони майже непомітно. Чим далі відходить молодість, тим більше охоплює душу ностальгія. Про життя-буття читачам нашої газети розповів сам ювіляр.

Довідка

Микола Олексійович ШАБАЛА - заслужений працівник сільського господарства, кавалер орденів Трудового Червоного Прапора та «Знак Пошани», нагороджений медаллю ЦК ВЛКСМ «Золотий колос» (1970 р.) і знаком ім. Петра Могили (2002 р.), лауреат Державної премії (1980 р.), автор 160 розробок, 24 патентів, автор і співавтор 5 книг.

- Що з минулого особливо хвилює серце?

- На це питання важко відповісти однозначно. Це і дитинство, яке я пам'ятаю з трирічного віку. Пам'ятаю, як розпочалась війна і як 10 травня 1945 року до нашого села дійшла звістка про Перемогу. Дуже гарно пам'ятаю, як у цей день на небі то сяяло сонце, то находили чорні хмари. Такий і на-

стрій був у селян. Дуже голосили жінки - хто плакав від радості, хто оплакував загиблих. В нашій родині було свято - батько повернувся живим. Це і студентські роки, і роки перебування в Жан-Аркінському районі Карагандинської області, куди студентом виїздив на освоєння цілинних земель. Працюючи на комбайні, я освоїв 510 га землі, за що зайняв друге місце в

змаганні і отримав грамоту, яку передав до музею університету.

- За що отримали інші нагороди?

- В 1970 році, будучи аспірантом, робив доповідь по своїй дисертації на симпозіумі молодих вчених у Ленінграді і за свої дисертаційні розробки отримав вищу нагороду ЦК ВЛКСМ - медаль «Золотий колос». У 1980 році, розробивши інтенсивну технологію обробки кукурудзи, яка була впроваджена по всьому Радянському Союзу, отримав звання лауреата Державної премії, до 70-річчя нашого навчального закладу мене нагородили знаком ім. Петра Могили.

- А де і як зустріли свою супутницю життя?

- Ми навчались на одному курсі. Були збори, вона сиділа в президії, я придивився до неї... Так у мирі і злагоді прожив 41 рік. На жаль, ось уже сім років, як немає зі мною Надії Дмитрівни. Разом ми виростили гарного сина Сергія. Зараз він професор факультету сільгоспвиробництва Тасманійського університету в Австралії.

- Можна сказати, у Вас велика наукова родина?

- Так. Невістка теж захистила докторську дисертацію. Старший онук Станіслав після закінчення аспірантури Кембриджського університету з радіофізики 4 червня захищає докторську (тож не знаю, чи приїде на ювілей), а молодший онук Олександр закінчує університет і той же факультет, що і старший.

- Звичайно, в спогади про молодість ми линемо, слухаючи пісні або дивлячись старі кінострічки... Які фільми вам до вподоби?

- Я залишаюсь відданим минулій радянській класиці. Люблю фільм «Тихий Дон», кіноепопею «Освобождение», фільми Шукшина, а ще люблю наукову фантастику і ненавиджу бойовики.

- Бажаємо Вам, шановний Микола Олексійовичу, мирного синього неба з яскраво сяючим сонцем, щоб спогади про минуле були тільки приємними і в майбутньому очікувало багато зустрічей, подорожей, радісних несподіванок і, звичайно ж, бажаємо міцно-